

[Bertel Dahlgaard.]

udvikling trues af, er der efter det radikale venstres mening følgende veje at gå i den økonomiske politik: alle bestræbelser må nu rettes mod at bringe kapløbet mellem priser og lønninger til ophør. Arbejdere, funktionærer, tjenestemænd er for længst lede og kede af dette kapløb, hvor øgede lønninger opsluges af nye prisstigninger og skatter, og de erhvervsdrivende er trætte af de prisstigninger, der efterfølges af nye lønstigninger og andre øgede omkostninger. Resultatet er kun, at landet gennem højere produktionsomkostninger får ringere konkurrenceevne over for udlandet, hvad der igen rammer både erhvervslivet og arbejderne.

Det, jeg her siger, er kun en gengivelse af, hvad samordningsudvalget udtalte i sin betænkning for et år siden, og som alle erkendte var sandheden. Den afgørende svaghed i dansk økonomi er, at hver enkelt instans handler på egen hånd uden hensyn til helheden. Organisationerne trækker til hver sin side, regering og folketing fører sin politik, og nationalbanken siger, at når organisationerne ikke tager fornødne samfundshensyn og regering og folketing ikke fører en tilstrækkelig fast politik, tvinges nationalbanken til at styrke valutastillingen ved en kreditstramning, som rammer erhvervslivet hårdt og vilkårligt og i det lange løb hindrer de kapitalinvesteringer, som er grundlaget for fremtidens produktionsfremgang og ungdommens fremtidsmuligheder. Samordningsudvalget konkluderer som bekendt i at hævde, at der må tilvejebringes en samordning af kræfterne. Vi må ligesom i Sverige sikre en af organisationer og partipolitik uafhængig og nøgtern vurdering af landets bæreevne og fremtidsudsigter. Denne vurdering skal hvert år forelægges offentligheden, forelægges folketinget, erhvervslivet og arbejdsmarkedets parter. Gennem denne saglige og uafhængige vurdering må alle parter stilles over for deres ansvar, så dette ansvar ligesom i Sverige ligger klart, når organisationerne skal træffe beslutninger, og når folketinget skal fastlægge rammerne for landets økonomiske politik.

At forståelsen heraf har bredt sig til de videste kredse, så man et bevis på forleden, da landboforeningerne i deres henvendelse

til regering og folketing netop understregede det radikale krav om nødvendigheden af en samordning af de økonomiske kræfter. Det radikale venstre havde som bekendt i folketinget fremsat forslag, der tog sigte på som den svenske ordning at skabe grundlag for en sådan samordning af den økonomiske politik, men for få dage siden har nu venstre og de konservative afvist forslaget uden at sætte andet i stedet. Det gør virkelig venstre samtidig med, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen i dag står her og forsikrer, at han ønsker kapløbet mellem priser og lønninger bragt til ophør. Der gives ingen anden vej hertil end samordning af de økonomiske kræfter. Samordningsudvalgets betænkning kan altså nu stå og samle støv på boghylden, og så kører vi videre ad det spor, hvor enhver holder på sit. Men jeg forsikrer, at det går ikke. Danmark står i dag i den situation, at stigende råstofpriser på vigtige vareområder har ramt Danmark ensidigt, hvor andre lande tjener på det, der gør os fattigere, hvor vore allierede gennem deres restriktions- og toldpolitik undergraver Danmarks hovederhverv, og hvor Danmark samtidig skal bære de store rustningsbyrder. Med det store prisfald på landbrugsprodukter tilspidises situationen.

Det har jo været en yndet sport herhjemme at forkynde, at Danmarks militære byrder er blandt de forholdsvis lave inden for NATO-landene. Tager man den udvikling i betragtning, jeg her har nævnt, er der ikke tvivl om, at Danmarks byrder i dag er blandt de tungeste, som bæres af noget NATO-land, og det må vore allierede bringes til at forstå, når våbenhjælpsprogrammerne udarbejdes, forudsat at man vil opretholde en militær rustning af et omfang som det nuværende. Det er efter vort skøn nødvendigt, at dette siges ganske åbent, her hvor det drejer sig om et fælles forsvar, og hvor vi som et led i dette fællesskab rammes af, at vore allierede fører en politik, der ensidigt rammer Danmark.

Det radikale venstre har ikke hidtil kunnet trænge igennem med disse synspunkter over for regeringen og de tre Atlantpartier, men jeg er overbevist om, at forholdene vil tvinge dem ind på netop disse ansættelser.

De store vanskeligheder og tab, der møder landbrugseksporten, rejser særlige proble-